

Єднаймоь, браття-українці!

Єднаймоь, браття-українці!

Єднайся Південь, Північ, Захід, Схід.

Єднаймоь, рідні українці!

Поки живий наш славний рід.

Ви пам'ятаєте ті болі,

Які пережили під час війни.

Ми сильні лиш тоді,

Коли з'єднаймоь у єдине.

І не страшні тоді нам вороги.

Єднаймося, усі міста, країни,

Єднайтесь, браття козаки!

Єднайся, наша славна Україно,

Бо ти єдина наша навіки.

Рябикін Владислав Олександрович

учень 8-В класу,

учасник Всеукраїнського конкурсу

учнівської творчості,

присвячений Шевченківським дням

Лиш через терни шлях веде до зір

Одним із найуживаніших прислів'їв є вислів «Крізь терни до зірок». Він означає, що мети можна досягти, лише подолавши всі труднощі. Звичайно, жоден шлях не буває легким. Чого б ми не намагалися досягти, нам потрібно бути готовим до випробувань, потрібно вчитися долати перешкоди та страхи. Та лише пройшовши ці «терни», можна дістатися омріяних «зірок».

Це стосується як окремо взятої особи, так і цілої нації. Ми знаємо, що кожна людина понад усе цінує те, що дістається їй тяжкою працею. І тим більшою є радість від досягнення мети. Історія вчить нас, що розквіту кожної країни передують час важких випробувань. Історія ж нашої країни – це постійна боротьба за свободу та визнання. Навіть зараз, після стількох років суверенності українському народу вкотре доводиться відстоювати своє право на незалежність та краще майбутнє. Багато українців у різні часи віддали своє життя заради цієї мети. Але Всевишній знову посиляє нам випробування, немовби перевіряючи нас на міцність.

Майдан... Небесна сотня... Війна на Сході... Невже ми, українці, схибимо знову, відмовимося від своєї мрії: стати квітучою європейською державою? Я переконаний, що ні. Бо зараз український народ, як ніколи, показує згуртованість та єдність у бажанні побудувати дійсно демократичну країну, якою пишатиметься кожен її громадянин.

Це – наш дороговказ, та «зірка», якої ми досягнемо, пройшовши через будь-які «терни». Ми, українці, свято в це віримо! І ця віра дає нам сили і впевненість.

Яцевський Олександр Ігорович

учень 8-В класу,

учасник Всеукраїнського конкурсу

учнівської творчості,

присвячений Шевченківським дням

Герої ті, що не вмирають

Не ті герої, що кидають гасла:

«Я патріот, я син своїй землі!»

Вони лиш тільки підливають масла

У душі запечалені й сумні.

Не той герой, що прапора повісив

На весь будинок, на усі боки,

А сам ніколи і не вірив,

Що Україна сильна навіки.

Герої ті, що не вмирають,

Що йдуть у пекло, стиснувши кулак,

Що немовля з розвалин витягають,

Що весь народ зібрали на Майдан!

Герої ті, що залишивши сім'ї,

Роками боронять наш рідний край,

А матері їх зовсім сиві

Тихенько шепчуть: «Тільки
не вмирай».

Героям слава, бережи вас Боже,

Ми вас довіку будем пам'ятать.

Я впевнена, я вірю, Він допоможе

І завжди буде вас оберігать.

Я закликаю всіх до
розуміння,

До єдності, до дружби, до мети.

Не кидайте брат в брата ви каміння:

Відповісти прийдеться за гріхи!

Ковалевська Анастасія Геннадіївна

учениця 8-В класу

учасниця Всеукраїнського конкурсу

учнівської творчості,

присвячений Шевченківським дням

Лиш через терни шлях веде до зір

Крізь терни шлях наш стелиться вперед,

Нелегкою завжди була дорога

Страшних, тяжких випробувань черед

Завершить довгождана перемога.

На роздоріжжі двох чужих світів –

Європи й Азії нам довелося жити.

Тут люті напади чужих лихих вітрів

Завжди гнуть в землю пшениці і
квіти.

Сармати, скіфи, еліни внесли

У землю цю зерно своєї слави.

Варяги, гуни, половці ішли

Здобуть багатство і чинить розправи.

Слов'яни, хлібороби, трударі
Житло своє і сім'ї боронили.
А їхні гонористі владарі
Князівські почесті і славу все ділили.

Монгольське іго землю полило
Рясною кров'ю, в полум'ї спалило.
Литовське королівство тут було
І польське панство люд простий гнобило.

Козаки-запорожці звідусіль
Від нападів цю землю боронили.
А цар московський сіяв зло і біль,
Царі свободу в крові тут топили.

Віки борні, запеклих довгих чвар.
Чому така складна наша дорога?
Чому, мов сонце із-за темних хмар,
Приходить нам щоразу перемога?
Чому не ллється, мов в ріці вода,
Мов пісня, нам добробут, щастя й доля?
Чому завжди якась лиха біда
На нашому шляху, якась неволя?

Напевно, терни в землю цю вросли,
Побиті кіньми, кров'ю щедро вмиті.
Хто тут народжений, чиї батьки жили
По тернах цих приречений ходити.

Тяжкий наш шлях, та треба нам іти.

Ми – українці, жити нам тут треба.

Без нас не буде ця земля цвісти,

Без нас ніхто тут не сягне до неба.

Рябчук Марія Сергіївна

учениця 8-В класу

учасниця Всеукраїнського конкурсу

учнівської творчості,

присвячений Шевченківським дням

